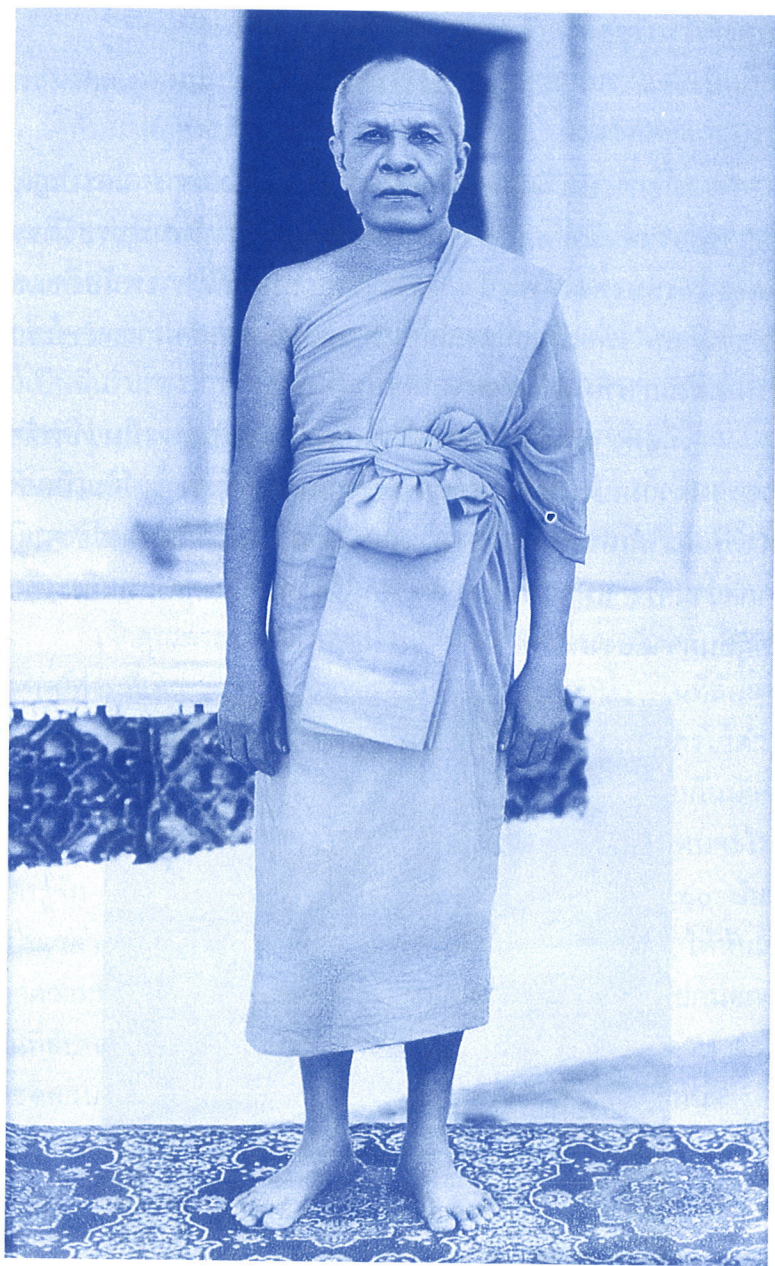

สมเด็จพระป่า เล่าเรื่อง หลวงพ่อวัดปากน้ำ

บทนำ

เมื่อการบำเพ็ญกุศลทักษิณานุปทานสัตตมวาร และปัญญา
สมาจารล่วงแล้วมีท่านที่เคารพนับถือมาขอร้องให้พิมพ์ประวัติของ
เจ้าคุณพระมงคลเทพมุนี แจกจ่ายแก่ท่านที่เคารพนับถือและ
ศิษยานุศิษย์ เพื่อเป็นอนุสรณ์ต่อไป และบางท่านก็ปรารถนาจะร่วม
การกุศลในการพิมพ์นั้นด้วย

เมื่อความต้องการของส่วนมากเป็นเช่นนั้น เห็นว่าจำต้อง
รวบรวมความเป็นไปตั้งแต่ต้นจนอวสาน จุดเหตุการณ์อันเป็นจริง
เท่าที่รู้และได้เห็น และต้องวางตนเป็นกลางไม่ให้มีคำยกย่องจนผิด
จากความจริง แม้ความนั้นๆ ถ้าเขียนไว้อาจเป็นเหตุกระทบกระเทือน
แก่ผู้อื่นก็จำต้องด

ผู้เขียนประวัตินี้ (สมเด็จป่า วัดโพธิ์) ได้อยู่รับใช้เจ้าคุณพระมวงคลเทพมุนีมาแต่ครั้งเป็นเด็กวัด เป็นสามเณร และเป็นภิกษุติดต่อกันมาตลอดกาล แม้ต่างคนต่างอยู่แล้ว ก็ยังติดต่อและทราบเหตุการณ์อย่างใกล้ชิด โดยมากทราบจากถ้อยคำที่เจ้าคุณพระมวงคลเทพมุนีเล่าให้ฟัง ท่านจะทำกิจการใดๆ เกี่ยวแก่ส่วนรวม ท่านชอบออกความเห็นให้ฟังเป็นเรื่องของอนาคต เมื่อฟังแล้วบางเรื่องก็หนักใจแทน แต่ครั้นแล้วเหตุการณ์ก็ย่อมเป็นไปตามที่ท่านได้ปวารณาไว้เป็นอันรับรองว่าท่านมิได้ฝันเพื่อสร้างวิมานในอากาศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลวงพ่อท่านได้พูดถึงผู้เขียนว่า “ต่อไปจะได้เป็นใหญ่ที่สุดของคณะสงฆ์ จะได้เป็นสมเด็จพระสังฆราช” แล้วก็เป็นดังคำที่หลวงพ่อกล่าวไว้จริง เป็นคำพยากรณ์ล่วงหน้าที่เหลือเชื่อแต่ก็เป็นความจริง

เจ้าคุณพระมวงคลเทพมุนี ผู้มีความสำคัญในประวัตินี้ ศิษยานุศิษย์ท่านที่เคารพนับถือเรียกว่า “หลวงพ่อดปากน้ำ” ในที่ลับหลังถ้าต่อหน้าก็ชอบใช้คำแทนชื่อท่านว่า “หลวงพ่อ” ไม่มีใครใช้คำว่าเจ้าคุณหรือพระเดชพระคุณมากนัก เป็นทั้งนี้ก็น่าจะเรียกกันมาจนชินปาก ถ้าใครออกชื่อว่า เจ้าคุณพระมวงคลเทพมุนีแล้ว แทบจะไม่มีใครรู้จัก เพราะชื่อนั้นท่านได้รับพระราชทาน เมื่อ พ.ศ.๒๕๐๐ นับว่าเป็นเวลาอันสั้น จึงไม่ชินปากขึ้นใจของท่านที่เคารพนับถือ ได้หันเข้าหาความสะดวกออกนามท่านว่า หลวงพ่อ ในที่ต่อหน้า เรียกนอกวัดในที่ลับหลังว่า หลวงพ่อดปากน้ำ เพื่อความสะดวกแก่ผู้อ่าน ต่อไปจะออกนามเจ้าคุณพระมวงคลเทพมุนีว่า “หลวงพ่อดปากน้ำ” จนจบประวัติ

